



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1794/2020
25.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Мићић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3414/19 од 14.02.2020. године, у седници одржаној 25.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3414/19 од 14.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3092/17 од 02.09.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: за претрпљени страх 500.000,00 динара, за умањење животне активности 2.430.000,00 динара и на име наружености 200.000,00 динара, са законском затезном каматом од 02.09.2010. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: за претрпљени страх износ преко досуђених 500.000,00 динара до тражених 1.000.000,00 динара и за умањење животне активности износ преко досуђених 2.430.000,00 динара до тражених 2.700.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 288.350,00 динара, са законском затезном каматом од 02.09.2019. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3414/19 од 14.02.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, па је обавезана тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због умањења животне активности у висини од 2.250.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.09.2019. године до исплате, а преко тога, захтев тужиоца је одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и решење о трошковима поступка садржано у делу става трећег изреке

првостепене пресуде којим је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у висини од 288.350,00 динара, са каматом почев од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става трећег изреке првостепене пресуде и одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка почев од 02.09.2019. године до дана извршности.

Против правноснаже пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 03.11.2017. године. Тужена је изјавила ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену и то против одлуке садржане у ставу првом изреке у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности плати 2.250.000,00 динара и у ставу другом изреке, којим је одбијена, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда којом је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх плати 500.000,00 динара и за наруженост 200.000,00 динара, што је све укупно 2.950.000,00 динара, који износ представља побијану вредност предмета спора, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, од 118,8253 динара за један евро, представља динарску противвредност 24.826,36 евра.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд утврдио да је ревизија тужене недозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је код оцене дозвољености ревизије тужене изјављене и против одлуке у ставу првом изреке другостепене пресуде оценио да ревизија тужене није дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер је првостепена пресуда преиначена од стране другостепеног суда који је одлучивао о жалби тужене, тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности плати 2.250.000,00 динара, са каматом, односно смањио висину накнаде штете коју је тужена у обавези да плати тужиоцу на име овог вида нематеријалне штете, са којих разлога нема места примени члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Ово, јер ревизија није увек дозвољена по члану 403. ЗПП у случају преиначења првостепене одлуке од стране другостепеног суда, већ само у ситуацији када је ревизију изјавила странка којој је због преиначења првостепене пресуде против које није изјавила жалбу, њено право ускраћено, односно смањено. Како туженој због преиначења првостепене одлуке од стране другостепеног суда њено

право није ускраћено, односно смањено, то ревизија тужене изјављена против одлуке из става првог другостепене пресуде није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић